

РЕШЕНИЕ

№ 26245

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **2311** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).
Образувано е по жалба на М. Я. И., подадена чрез процесуалния му представител адв. А. Ч., срещу решение № 390/29.12.2025 г. по преписка № 210/2025 г. на Комисията за защита от дискриминация(КЗД), Първи специализиран постоянен заседателен състав.
Жалбоподателят оспорва решението като незаконосъобразно, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и целта му.
Отбелязва, че предпочетеният кандидат за заемане на обявената вакантна длъжност не е работил в ПГМЕТ „С. и К. М.“ от 2009г. до м.02.2025г. Според жалбоподателя, Комисията не е обсъдила, че той е бил преподавател по предмета „история“ в училището по-дълго от избраното лице и не е бил третиран еднакво с останалите кандидати. Досежно изложените аргументи в решението, че училището е участвало в международни проекти в Република Т., както и че в гимназията имало назначени и други лица от турския етнос, жалбоподателят ги определя като неотносими към спорния предмет, както и като недопустими, тъй като били извън давностния период по чл. 52, ал. 1 от ЗЗДискр. Изложени са още оплакванията, че КЗД не е изследвала откога директорът на училището заема тази длъжност и дали посочените лица от турски етнос не са били назначени от предишен ръководител на ПГМЕТ „С. и К. М.“, както и дали длъжностите им са съпоставими с тази, за която той е кандидатствал.
В жалбата се твърди още, че в оспореното решение липсвало обсъждане на нарушението по чл. 24 от ЗЗДискр. И. застъпва позицията, че след като е сезирал КЗД със спор за осъществена спрямо него дискриминация, то органът е следвало да обсъди дали не е налице нарушение на

гарантираното му от КРБ право на труд. Навежда също, че е налице специфична доказателствена тежест в това производство съобразно чл. 9 от ЗЗДискр. и смята, че твърдението му за осъществена дискриминация спрямо него не е оборено.

В представено на 13.05.2026 г. допълнително писмено становище се излага, че КЗД не е упражнила правомощията си и не е приложила принципа на служебното начало, за да се разкрие обективната истина по спора. Посочва, че директорът на ПГМЕТ „С. и К. М.“, заедно с назначената от него комисия, са отговорни за проведения конкурс, в който той е бил дискриминиран. Допълва, че посочените лица са свързани по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на ЗЗДискр., като тази свързаност изтъква като причината за проявената спрямо него дискриминация. Навежда аргументи и относно непълноценното провеждане на конкурсната процедура, защото тя е била осъществена без реална преценка кой е най-подходящият кандидат да заеме свободната учителска позиция. Като неотнормено определя представеното решение на ТЕЛК на Л. Ч., тъй като чрез този документ не можело да се оправдае основателността на избора. Визира още, че той не е бил изслушан от комисията, за да изложи своята концепция за образователния процес, своите знания и разбирания по съществото на учебния предмет.

В проведеното съдебно заседание на 29.05.2026 г., чрез процесуалния си представител адв. Ч., жалбоподателят поддържа изложеното от него в хода на производството и моли жалбата да бъде уважена. Твърди, че са налице предпоставките за осъществена спрямо него непряка дискриминация дори и само заради недопускането му до ефективно участие в проведения конкурс. Посочва още една причина за проявената срещу него дискриминация, която се изразявала в поставено допълнително условие за стаж в гимназията, което предварително не е било обявено. Моли да бъде разгледан и признакът „лично положение“. Възражава срещу размера на претендираното от заинтересованата страна адвокатско възнаграждение. Представени са на 10.06.2026г. и писмени бележки, в които се обобщават доводите за незаконосъобразност на акта.

Ответната страна - Комисия за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител юрк. А. Б. оспорва жалбата. В съдебно заседание на 29.05.2026 г., чрез процесуалния си представител юрк. Л. М., ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена и да се потвърди решението на КЗД, както и да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Счита, че решението е издадено от компетентен орган, при спазване на законовите изисквания за формата и съдържанието на акта. Поддържа, че решението е постановено при спазване на административнопроизводствените правила, като за изясняване на релевантните за спора факти са събрани и приобщени становищата на участниците в производството и относимите доказателства. Прави се възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар на насрещната страна.

Заинтересованата страна – Т. К. К. – директор на ПГМЕТ „С. и К. М.“- [населено място] е депозирал писмено становище на 02.04.2026 г., в което заявява, че оспорва жалбата. Навежда аргумента, че жалбоподателят не е представил конкретни факти, които да подкрепят твърдението му за осъществена дискриминация спрямо него по етнически признак. Относно условията, на които трябвало да отговарят кандидатите за заемане на длъжността „учител по история и цивилизации“ в проведения конкурс посочва, че в обявата не е било поставено изискване за определена етническа принадлежност на кандидата. Отбелязва, че е назначил нарочна комисия за извършване на подбор на кандидатите, като тя се е ръководила от изработените от самата нея критерии. Между тримата подбрани кандидати е попаднал и жалбоподателят г-н И., което означавало, че той е третиран наравно с останалите лица. Впоследствие съобразявайки, че единственият кандидат с предходен стаж в гимназията е бил г-н Л. Ч., комисията е предложила него да бъде назначен на свободното място. Директорът посочва, че се е съобразил с препоръката

на комисията за назначаването на г-н Ч., като се е ръководил от необходимостта от извършването на обективен подбор на кандидатите за работа и е целял избягването на каквото и да е субективно и/или дискриминационно отношение към тях. Досежно допълнителния критерий за наличието на предишен стаж в училището отбелязва, че той е наложен с оглед на факта, че съставът на учениците бил мултиетнически и един кандидат, който в предходен период е работил в училището, би могъл по-бързо да се адаптира към тази специфична образователна среда, разполагайки с необходимия набор от знания и умения. Изрично отбелязва, че Л. Ч. е имал предходен 12 годишен стаж в училището, както и че същия е с трайно намалена работоспособност, поради общо заболяване. Същевременно оспорва, твърдението на жалбоподателя, че същият притежава стаж в училището по предмета история, и то за по-дълъг период от този на предпочетения кандидат. Посочва, че за жалбоподателя нямало данни да е работил в училището, нито на длъжността учител по история, нито на каквото и да е била друга длъжност. Поддържа тезата за необоснованост и недоказаност на твърдението на жалбоподателя, че при определянето на предпочетения кандидат, спрямо него е извършена дискриминация при упражняване правото на труд по признак „етническа принадлежност“. Касателно изявлението на жалбоподателя, че е обект на дискриминация при упражняването правото на труд по смисъла на чл. 24 ал. 1 от ЗЗДискр., както и представения като „доказателство“ списък на учителите в училището, заинтересованата страна споделя изводите на КЗД, че по списък с имена не може да се прави извод за етническата принадлежност и произход на лицата. Заявява, че при назначаването на работа в училището, никога не е имало значение етническият произход на кандидатите, не е била събирана информация за тяхната етническа или религиозна принадлежност. При извършения подбор за назначаване на „учител по история и цивилизации“, жалбоподателят М. И. е бил третиран равнопоставено с останалите кандидати и спрямо него не е била осъществена дискриминация по „етнически произход“, водеща до лишаването от правото му на труд.

В хода на устните състезания, процесуалният представител на заинтересованата страна адв. В. Д., пледира за отхвърляне на жалбата. Посочва, че в Правилника за вътрешния трудов ред на училището, се урежда процедура по разглеждане на документите на кандидати за определена длъжност, включително и принципите, които следвало да бъдат съобразени при събеседването с тях. Заявява, че при упражняването на трудовите права, не се допускала пряка или непряка дискриминация, основана на произход. Претендира възстановяване на направените разноски в размер на 870, 00 евро.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред Комисията за защита от дискриминация е било образувано по жалба вх. № 44-00-586/17.02.2025г. и допълнение към нея вх. № 44-00-1127/26.03.2025г. на М. Я. И. за осъществена спрямо него дискриминация по признак „етническа принадлежност“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., във връзка с участието му в конкурс по документи за работно място „учител по история и цивилизации“. Жалбоподателят посочва, че на 29.01.2025 г. е кандидатствал за обявено свободно работно място в ПГМЕТ „С. и К. М.“, но не е бил одобрен. Макар назначение за свободната позиция да е реализирано на 05.02.2025 г., към 14.02.2025 г., той не бил уведомен официално от директора на учебното заведение относно неговия избор. Според М. И., работодателят не е спазил изискванията за заемане на длъжността съобразно придобитото образование, професионална квалификация и правоспособност, каквито критерии е обявил в Правилника за вътрешния трудов ред в ПГМЕТ „С. и К. М.“. Не е взел под внимание

притежаваната от И. образователна и научна степен „доктор“, която имала пряко отношение с целите на обучението по история и цивилизации. Оплакванията му са, че спрямо него като участник в конкурса, е извършена проява на пряка дискриминация по посочения признак, като насочва претенцията си срещу инж. Т. К. К. - директор на Професионална гимназия по механоелектротехника „С. и К. М.“- [населено място]. Изказва предположение, че директорът Т. К. К. е подходил към подбора на кандидатите „етнически предубедено“ и в този смисъл дискриминационно, нарушавайки правото му на труд. Посочва, че в етническо отношение колективът на учителите в гимназията бил хомогенен, т.е. сред педагозите нямало представител на други етнически групи, в частност турската, към която принадлежал и самият той. Счита, че притежава възможно най-висока образователна и професионална квалификация за заемане на длъжността, а се оказал в списъка на неодобрените кандидати, „при това при пълен информационен дефицит“ от страна на работодателя. Посочва, че това събудило у него съмнение, че е обект на дискриминация по етнически признак. Счита, че при подбора работодателят не е спазил чл. 4 и чл. 24, ал. 1 и 2 от Закона за защита от дискриминация.

Установено е по преписката, че инж. Т. К. К. - директор на Професионална гимназия по механоелектротехника „С. и К. М.“- [населено място], на 20.01.2025 г. с изх. № 152/20.01.2025 г., е обявил в Бюро по труда свободно работно място за длъжността „учител по история и цивилизации“, с пълно работно време, с шестмесечен срок на изпитване, образование висше /бакалавър или магистър/. Посочени са изискванията за заемане на длъжността, както и необходимите документи, които следва да се представят. Документите на кандидатите се приемали в ПГМЕТ „С. и К. М.“- [населено място] в срок от 21.01.2025 г. до 29.01.2025 г.

Със заповед РД-15-100-39/30.01.2025 г. на директора на ПГМЕТ „С. и К. М.“- [населено място], е била назначена комисия, която да извърши първичен подбор документи; подбор на кандидатите и извършване на интервю с трима от тях за заемане на длъжността „учител по история и цивилизации“, както и да изготви писмен доклад за работата си и да предложи за назначаване одобрения при интервюто кандидат. В заповедта е посочено, че кандидатите, определени за интервю, трябва да отговорят на изискванията на чл. 213 от ЗПУО и чл. 3 от Наредба № 15 от 22.07.2019 г.

Комисията е изготвила доклад вх. № 142-1/03.02.2025 г., като в него са посочени критерии за подбор на кандидатите; извършен е бил първичен подбор и са определени трима кандидати за провеждане на интервю. Едно от изискванията при подбора на кандидатите, е наличието на предходен стаж в училището. Комисията е предложила за назначаване на длъжността лицето Л. А. Ч.. В мотивите е изложено, че той е работил в гимназията като учител по същия предмет в периода 1996-1998 г. и в периода 1999- 2009 г. Работодателят се е съобразил с мнението на комисията и е назначил Л. Ч. на вакантното място.

В представеното писмено становище вх. № 19-00-260/26.08.2025г. инж. Т. К. е заявил, че никога не е проявявал или допускал прояви на дискриминация по етнически или какъвто и да е друг признак. Напротив, във всички документи- Стратегия на училището, Етичен кодекс на училищната общност, Училищен механизъм за противодействие на тормоза и насилието, Правилник за вътрешния трудов ред, Правилник за осигуряване на безопасни условия на възпитание, обучение и труд и други, изрично било забранено, каквото и да е дискриминационно отношение към член на училищната общност или към човек, имащ отношение с училището. Отбелязва, че тези вътрешни нормативни актове не били формални документи, а техните разпоредби са възприети и се прилагали ежедневно в училищния живот. Посочва, че в конкретния случай с М. И., се е ръководел от законовите критерии за подбор на най-подходящия кандидат и в никакъв случай мотивът не е бил етническата принадлежност. В тази връзка изтъква, че

училището е участвало в много трансгранични проекти с училища в Република Т. /Професионална гимназия в [населено място] и средно училище в [населено място]/. Относно твърдението на жалбоподателя, че в колектива на ПГМЕТ „С. и К. М.“ нямало представители на турската етническа група заявява, че към настоящия момент в училището е назначен един служител от турски произход - А. И. М., като в края на предходната година се е пенсионира друг техен служител от турски произход - И. М. Р.. През годините част от колектива са били и други учители от турски произход: Р. Б. - учител по български език и литература и Н. М. - учител по съобщителна техника. Относно приложения към жалбата „Състав на учителският колектив“ (свален от сайта на гимназията), заявява, че такъв списък с учителите никога не е публикуван на сайта на училището. Допълва, че съпругата на М. И. – г-жа Е. О. е била ангажирана като лектор, който обучил колектива на ПГМЕТ „С. и К. М.“ на тема: „Дигитална трансформация на учебния процес“. Самият М. И. е придружавал съпругата си по време на курса, поради което се изказва предположение, че същият е използвал списъците на обучаемите учители, за да изгради спекулативната си теза. Сочи, че ангажирането на съпругата на жалбоподателя, която също е от турски произход можело да се разглежда и като доказателство, че от страна на училището не е осъществявана дискриминация към турското малцинство. Допълва, че през учебната 2024/2025 година, училището е участвало и в програмата Е+, като учители са посетили Испания и Италия, за да обменят опит именно в работата с деца от различни етнически групи и с различно социално положение. Счита, че всички тези факти говорят, че нито той, нито който и да е представител на училищната общност е проявявал не само дискриминационно отношение, но и никаква предубеденост към представител на друг етнос.

Било е извършено проучване от Комисията, като е изготвен доклад – заключение по преписка № 210/2025г. До страните в производството са изпратени и получени уведомления за призоваване с изх. № 19-00-262/04.09.2025г. и изх. № 44-00-3631/04.09.2025г.

Комисията е провела две открити заседания на 01.10.2025г. и на 05.11.2025г. Жалбоподателят, редовно призован, не се е явил и не се е представлявал. Ответната страна, редовно уведомена, се е представлявала от адв. С. М.. Съставът е счел преписката за изяснена и я е обявил за решаване. Даден е 14-дневен срок на страните за писмени бележки. Такива не са постъпили.

С оспореното решение № 390/29.12.2025 г. по преписка № 210/2025г. на Комисията за защита от дискриминация(КЗД), Първи специализиран постоянен заседателен състав, е установено, че инж. Т. К. К. - директор на Професионална гимназия по механоелектротехника „С. и К. М.“ - [населено място], не е извършил нарушение на забраната за дискриминация по чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. във вр. с чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. по признак „етническа принадлежност“ спрямо М. Я. И.. С този акт са оставени без уважение жалба с вх. № 44-00-586/17.02.2025 г. и допълнение към нея с вх. № 44-00-1127/26.03.2025г., подадени от М. Я. И..

В мотивите на административния акт е изложено, че в хода на производството не се установявало конкурсната комисия да е приложила различен подход при разглеждането на документите на жалбоподателя в сравнение с някой друг от кандидатите за свободното работно място. Съставът е стигал до заключение, че М. Я. И. е третиран еднакво с другите участници, като представените от него документи са разгледани от комисията, извършен е бил подбор и са определени трима кандидати за провеждане на интервю, включително и с него. КЗД не установява нарушение на Закона за защита от дискриминация, като посочва, че

обявата не съдържа дискриминационни критерии или условия за участие в подбора по документи за вакантното място; комисията не е приложила различен подход или различни критерии при разглеждането на документите на кандидатите и в тази връзка да е допуснала неравно третиране на жалбоподателя. Възприето е, че жалбоподателят не е бил поставен в неравностойно, в по-неблагоприятно положение в сравнение с другите кандидати на основата на защитен признак „етническа принадлежност“.

Досежно оплакването на М. И., че е бил обект на дискриминация при упражняване правото на труд по смисъла на чл. 24, ал. 1 от ЗЗДискр., Комисията не е кредитирала представения документ „Състав на учителския колектив“ в ПГМЕТ „С. и К. М.“, по отношение на етническата принадлежност на учителите.

При така установената фактическа обстановка, **Административен съд София-град** достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК във чл. 68, ал. 1 ЗЗДискр., срещу подлежащ на оспорване административен акт, от активно легитимирано лице, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Съгласно чл. 146, във вр. чл. 168 АПК, съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган, мотивиран ли е, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е с целта на закона.

Решението е издадено от компетентен административен орган и в пределите на неговата власт съгласно чл. 65, т.5, във вр. с чл. 48 от ЗЗДискр. В съответствие с изложените оплаквания за дискриминация по признак „етническа принадлежност“, председателят на КЗД е разпоредил разглеждане на преписката от първи специализиран заседателен състав. Решението е прието с единодушие и надлежно подписано от всички членове на състава, определен с разпореждане № 1050/02.07.2025 г., а именно: Е. Б., Н. А. и Т. К.. В този смисъл съдът констатира, че не е налице предпоставката за отмяна на атакувания акт – липса на компетентност по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 от АПК.

Решението е постановено в изискуемата писмена форма като съдържа задължителните реквизити, регламентирани в чл.59, ал.2 АПК във вр. чл.66 ЗЗДискр. Резултатът от протеклото производство пред КЗД е писмено обективиран в нарочен акт, в който са посочени наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да водят до отмяната на акта на това основание. Производството пред ответника е инициатирано по жалба на М. Я. И. по реда на чл.50 ЗЗДискр. Спазени са разпоредбите на чл.51, чл.52 и чл.54 ЗЗДискр., извършено е било проучване по фактите, конституирани са страните,

които са били уведомени, както и е разпределена доказателствена тежест, изготвен е доклад - заключение (чл. 55 - чл. 60 от ЗЗДискр). Проведени са две открити заседания, като е осигурена възможност на страните да се запознаят със събраните доказателства, както и да ангажират допълнителни такива.

Спорът между страните се свежда до правилното приложение на материалния закон, респ. съдът дължи проверка за законосъобразност по чл. 146, т. 4 от АПК.

В нормата на чл. 4, ал.1 от ЗЗДискр. се съдържа забрана за всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Съгласно разпоредбата на чл.9 ЗЗДискр. в производство за защита от дискриминация на първо място жалбоподателят следва да представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, т.е. че е по-неблагоприятно третиран (поставен) в сравнение с други лица, че е носител на белег, свързан с признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр., който го отличава от тези лица, както и че е налице връзка между неблагоприятното третиране и защитния белег. При това условие ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен. Това означава, че директорът на ПГМЕТ „С. и К. М.“- [населено място], следва да обори въведената презумпция, вкл. да докаже, че неравното третиране е обективно оправдано, тъй като са налице законни цели, които се преследват и конкретната мярка е в състояние да ги постигне като не надхвърля необходимото за това. Трябва да съществуват доказателства, които са достатъчна индиция, че между съпоставимите лица, които са и които не са носители на защитения признак има неравенство, за да може да се презумира, че именно защитения признак е причината за него. Накратко компонентите на фактическия състав на пряката дискриминация са: 1.) по - неблагоприятно третиране на лицето, което включва наличието на сравнител; 2.) белег по чл.4, ал.1 ЗЗДискр.; 3.) причинно – следствена връзка между защитния белег и неравното третиране; 4.) липса на законни цели, които оправдават неравното третиране.

От ангажираните по делото доказателства не може да се направи обоснован извод, че по отношение на М. Я. И. е налице пряка дискриминация, по признак „етническа принадлежност“ във връзка с участието му в конкурс за заемане на длъжността „учител по история и цивилизации“ в ПГМЕТ „С. и К. М.“- [населено място]. Фактическият състав на пряката дискриминация, изведен от разпоредбата на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр., изисква задължително извършване на съпоставка с друго лице при сравними сходни обстоятелства, при която да се установи, че жалбоподателят е третиран по-неблагоприятно от това лице и то въз основа на един от защитимите по

чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. признаци. Не е достатъчно да се установи по-неблагоприятно отношение към определени лица в конкретен случай, а е необходимо да се докаже още, че това е било извършено по някой от признаците, очертани в чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр, в случая „етническа принадлежност“. За да се констатира наличието на дискриминация, е необходимо коректно да бъде посочено лице сравнител, поставено в по-благоприятни условия от жалбоподателя на базата на защитените признаци /чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр/.

Сравнението, в този смисъл е основен и задължителен елемент от фактическия състав на всеки един от двата вида дискриминация и липсата му е основание да се счете, че няма по-неблагоприятно третиране на жалбоподателя спрямо „друго лице при сравними сходни обстоятелства“. В процесния случай, не може да се приеме, че с лицето Л. А. Ч. е било постъпено по-благоприятно при участието му в конкурса за заемане на длъжността „учител по история и цивилизации“. Сравнителят се определя като субект, намиращ се при същите обстоятелства като дискриминираното лице, но третиран различно именно защото не е носител на защитения признак. Причината, поради която този кандидат е бил предпочетен е наличието на трудов стаж по специалността, придобит в ПГМЕТ „С. и К. М.“- [населено място] в периода 1996г.-1998г. и 1999г.-2009г.

От събраните по делото доказателства се установява, че спрямо М. Я. И. не е осъществена дискриминация по признака „етническа принадлежност“, така както е приел и ответникът. Няма никакви данни, че Л. А. Ч. е бил привилегирован при назначаването му на работа в училището, защото е от различен на жалбоподателя етнически произход. В хода на воденото производство пред КЗД и в настоящия процес, оспорващият не установи с годни доказателства поддържаните от него твърдения за дискриминация по визирания признак.

Не се установяват факти, че преценката на назначената комисия при подбора на кандидатите е направена на база някои от признаците по чл.4 от ЗЗДискр., нито пряко, нито косвено. Тук е мястото да се посочи, че за да бъде установено дискриминационно третиране на едно лице, спрямо друго е необходимо да се установи обективно противоположен резултат за това лице, при упражняването на трудовата му дейност и то именно заради негов защитен признак.

В случая, преценката на комисията е формирана въз основа на въведените критерии за подбор, а именно: образование и професионален опит в училището. Тези критерии са обективни, а работодателят ги е приложил еднакво по отношение на всички лица, без да държи сметка за тяхната етническа принадлежност. Липсват доказателства за това, че при вземането на решението етническата принадлежност на М. Я. И. е нарочно обсъждана и коментирана. От данните по преписката не се установява по никакъв начин, че в проведената процедура са създадени ограничителни условия по признака „етническа принадлежност“, нито пък някои от критериите да са приложени дискриминационно в тази връзка. Напротив и тримата

кандидати, които са били допуснати до интервю /Л. А. Ч., М. Я. И., Д. А. Л./, са имали най-голям педагогически стаж, по общообразователния учебен предмет в гимназиален етап. Изборът на Л. А. Ч. не може да бъде предмет на проверка нито в настоящото производство, нито преди това в производството пред КЗД. Обект на изследване в случая е само еднаквото третиране на кандидатите при провеждане на конкурса, но не и оценяването на конкретните им качества. Не е възможно да се приеме, че М. Я. И. не е бил назначен на работа в училището, единствено и само, поради неговата етническа принадлежност.

Съдът счита за уместно за изложи, че действително жалбоподателят не е бил изслушан на интервю от комисията, така както това е станало с Л. А. Ч.. За обективното оценяване на способностите и знанията на кандидатите, съдът счита, че е било нужно и тримата допуснати участници да се представят пред комисията, която да придобие преки и непосредствени впечатления за техните възможности и педагогически качества. Фактическото неизслушване на М. И., се основава обаче на заповед № РД-15-100-39/30.01.2025г. на директора, съгласно която /т.4/, „комисията провежда интервю с класираните трима кандидати поотделно, като преминава към изслушване на следващ кандидат, ако предходния не е одобрен за заемане на длъжността“. В случая, първият кандидат Л. А. Ч. е бил одобрен от комисията, поради което не се е пристъпило към извършване на събеседване с М. И.. Дори и на тази плоскост на разсъждения обаче, не може да се възприеме, че жалбоподателят не е бил изслушан от членовете на комисията, единствено поради неговата етническа принадлежност.

В хода на административната процедура не е установено поведение и обстоятелства към дата – 05.02.2025г., от които да се направят безспорни изводи за неравно третиране на жалбоподателя на основата на „етническа принадлежност“ спрямо останалите кандидати. При съществуващите факти, не се обосновава заключение за извършена от заинтересованата страна дискриминация спрямо М. Я. И., поради което липсва и основание за прехвърляне на доказателствената тежест по чл.9 ЗЗДискр. Цитираната разпоредба въвежда изискванията за разпределяне на доказателствената тежест, която се прехвърля върху ответника, когато лицето докаже факти, от които може да бъде предположено, че е налице дискриминация. Правилни са изводите на КЗД, че не се констатира М. Я. И. да е поставен в по-неизгодна ситуация в сравнение с други негови колеги в идентично или сходно положение, които са кандидатствали за работа в ПГМЕТ „С. и К. М.“- [населено място]. Директорът на учебното заведение не е демонстрирал преднамерено поведение, което да се определи като по-малко благоприятно третиране на М. Я. И., единствено и само, поради това, че той е носител на защитен признак по чл.4, ал.1 ЗЗДискр.

Неоснователно е възражението от жалбоподателя, че в оспореното решение липсва обсъждане на нарушение по чл. 24 от ЗЗДискр. Съставът на КЗД правилно е

отхвърлил твърдението на жалбоподателя, като е посочил, че имената на учителите не са сигурен показател за етнически произход, тъй като имена с „турско звучене“ или „български звучащи“ се срещат и при хора с различен произход. Вярно е заключението, че етническият произход е въпрос на самоидентификация, а не се налага от външни белези, като името на човека. Използването на имена, за да се „определи“ произход само по себе си е предпоставка за дискриминация. Коректният подход е да не се правят такива изводи без изрична, доброволна информация от самите лица за техния произход. От друга страна, не са събрани доказателства, че М. Я. И. е бил обезсърчаван да кандидатства за работа, тъй като е от друга етническа група. Разпоредбата на чл.24, ал.1 ЗЗДискр. не вменява задължение на работодателя да наеме задължително лицето, а единствено да не му създава пречки и да го демотивира да кандидатства за работата, което в този случай не се и твърди да е сторено. Още веднъж, следва да се отбележи, че подборът не е бил направен на базата на противопоставяне между две етнически групи. Дискриминацията е обективно явление и не се влияе от субективните възприятия на дадено лице.

Оплакването за дискриминация по признака „лично положение“ не следва да бъде разглеждано, защото е наведено едва в хода на устните състезания по делото. Ако жалбоподателят намира, че е осъществена дискриминация спрямо него въз основа на този признак, той има възможност да потърси защита по регламентирания ред, като сезира КЗД. Дори и да не се сподели този довод, въобще не става ясно, какъв е конкретно личностният /персонален/ белег и убеждения на М. Я. И., които го отличават от другите лица, участници в процедурата. Тук е мястото да се допълни, че от всички 12 кандидата, М. Я. И. е бил допуснат до втората фаза, защото притежава задължителната образователна степен и най-голям стаж по специалността. Неназначаването му на работа, не е продиктувано от дискриминационно отношение спрямо него, а е мотивирано на обективен критерий-липса на придобит стаж в ПГМЕТ „С. и К. М.“- [населено място]. Доколко това изискване е законосъобразно създадено от комисията, стои извън преценката на КЗД и съда в това производство, защото претенцията е насочена срещу директора на гимназията, който при назначаването на работник/служител действа в условията на оперативна самостоятелност, а не на обвързана компетентност. Обстоятелството, че инж. Т. К. се е съобразил с препоръката на комисията, не означава, че лично той е поставил само спрямо М. Я. И. привидно неутрално условие при кандидатстването му за работа, за да не го избере за изпълнението ѝ, поради неговата етническа принадлежност.

В заключение, формира се извод, че КЗД правилно е приела, че по отношение на М. Я. И. не е осъществена дискриминация по негов защитен признак „етническа принадлежност“. Постановен е законосъобразен административен акт, а отсъствието на отменителните основания по чл.146 АПК, води до отхвърляне на

подадената срещу него жалба.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, следва да бъде уважено искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното се определя на 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест цента), съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

На основание чл. 143, ал. 4 АПК, в полза на заинтересованата страна се присъжда адвокатско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство от адв. В. Д. в размер на 870,00 (осемстотин и седемдесет) евро, като съдът не уважава възражението на М. Я. И. за намаляване на заплатения хонорар. Сумата надвишава незначително минималния размер по чл.8, ал.2, т.9 от Наредба № 1/09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа /загл. изм. ДВ. бр.14/18.02.2025г./, като се преценява вида, характера на делото, защитаваният интерес, броят открити заседания, както и обема на извършените процесуални действия от адв. В. Д.. Съдът водейки се от тези критерии, приема, че размер от 870,00 (осемстотин и седемдесет) евро е справедлив и обоснован по смисъла на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, **Административен съд София-град**, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Я. И., срещу **решение № 390/29.12.2025 г.** по преписка № 210/2025 г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), Първи специализиран постоянен заседателен състав.

ОСЪЖДА М. Я. И., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], ул. „13 март“ № 11, ет.1, ап.1, да заплати на Комисията за защита от дискриминация с адрес: [населено място], [улица], сумата от 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента), на основание чл.143, ал.3 АПК.

ОСЪЖДА М. Я. И., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], ул. „13 март“ № 11, ет.1, ап.1, да заплати на Професионална гимназия по механоелектротехника „С. и К. М.“, ЕИК[ЕИК], представлявана от директора Т. К. К., с адрес: [населено място], [улица], сумата от 870,00 евро (осемстотин и седемдесет евро), на основание чл.143, ал.4 АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия: